

MINNINGARORÐ

Ditlev Róin til minnis

Tá ið eg hoyrði, at vinmaður mín Ditlev var farin foldum frá, rann mær í hug, hvussu nógvar góðar vinir eg havi mist tey síðstu ikki so mongu árin, og her hugsi eg um Hanna, Jørgin, Hans Kristjan og Solberg, og nú fór so Ditlev.

Ditlev og eg hava kenst frá tí, at vit vóru smádreingir, grannar og uppvaksnir á Miðjuni. Har á garðinum var gott at vaksa upp, og nógv børn vóru í grannalagnum, og vit spældu væl saman. Tá ið vit komu úr skúlanum, sum lá beint omanfyri, og vit høvdu skift - vóru farnir úr skúlaklæðunum – og í okkurt annað, varð farið út at spæla, um summarið niðanfrá ella í fjøllini, men sum oftast fóru vit oman í fjøruna at fanga krabbar, tarabrosmur, kruttungar og ikki at gloyma glasállar, ella vit fóru oman á Piddasabrúgv at veiða seiðamurtar. Vit nýttu ofta boygdar knappanálir til húk, men tá ið vit vuku til og fingur nøkur oyru, keyptu vit okkum seiðahúkar úr Piddasahandli – eg haldi, teir kostaðu eini tvey ella trý oyru stykkið. Vit kastaðu eisini nót, sum vit sjálvir høvdu gjørt úr onkrum posaklodd, eftir seiðamurtum, og onkurtíð høgdu vit eisini seiðamurtar við jørnum, sum vit høvdu gjørt okkum úr ymsum gjørðum.

Tað var ikki bara til stuttleika, at vit veiddu, tí ofta høvdu vit pisur, bæði skurapisur, ternupisur og ikki minst rytupisur. Summi ár komu stórir flokkar av rytupisum flúgvandi inn eftir fjørðinum og settu seg í bøin, og mannaðu vit okkum væl, tóku vit onkurtíð einar 15 rytupisur, og tá gjørdur vit okkum eitt stórt búur úti í Toftum saman við toftadreingjum, sum búðu eitt sindur norðan fyri okkum. Hesa tíðina við nógvum pisum búðu vit niðri í fjøruni, og tá ið vit fóru oman, segði ongin við okkum: “Dettið nú ikki á sjógv!” og bjargingarbelti kendu vit ikki. Eg minnst bara eina druknivanlukku frá mínum barnaárum – tað mundi vera miðskeiðis í fimtiárunum – og tað var, tá ið Magnus hjá Erhardt og Hannu druknaði niðri við Piddasabrúgv.

Góðar dagar fóru vit ofta í hagan, og eg minnst serliga væl ein túr, vit triggir vinmenninir Ditlev, Edmund og eg gjørdur. Vit gingu vestur frá bygdini um Heyggin Lítla vestur í Dal, niðan Heyggin Mikla og longur gjøgnum Innandalshaga vestur í Mýrabotn, og um Mýrabotnsbrúgv undir Blábjørgum vestur á Jøklaskarð, sum

sigst vera eitt av hægstu mannaskjørðum í Føroyum, og vit funnu fleiri reiður á leiðini niðan.

Síðani hildu vit suðureftir vestan fyri Gjógvaráfjall og oman á Breiðaskarð millum Gjógvaráfjall og Kamb, og her eigur nógv líkka og eisini svartbakur. So gekk leiðin oman á Heimaradal við vøkru Breiðá og nógvum fuglalívi, og haðani gingu vit væl nøgdir eftir ein frálíkan túr eftir Dalagøtuni heim aftur í bygdina.

Pápi Ditlev, Jákup Frants, átti bát, og onkurtíð vóru vit á floti bæði við snøri, einum línustubba ella kalvalínu, og vit dyrgdu eisini av og á. Viðhvørt skutu vit, og tá var nógvur fuglur at fáa, bæði lomviga og álka, og um heystarnar vóru vit ofta eftir havhestaungum og skutu skarv.

Okkum dámdi væl at fáast við seyð og ganga á fjall, og tað var eitt sindur av jørð í báðum húsunum. Forfedrar okkara høvdu velt gerði upp úr nýggjum í Hálágerði, og hesi gerði lógu síð um síð, og tá ið pápar okkara fullu frá, tóku Ditlev og eg yvir, og síðani hava vit og okkara familjur í mong Harrans ár bæði hoyggjað og sett niður epli á hvørjum ári so at siga saman og hava havt mangan strævna og hugnaliga løtu saman í gerðinum.

Torv varð skorið í Góðadali, og eg minnst mangan góða løtuna í tí vøkru ánni, ið rennur oman gjøgnum dalin, tá ið vit smádreingir fingur eina fríløtu úr torvarbeiðinum.

Um fermingaraldur fór Ditlev til Havnar at ganga í preliminariskúla, og tað var ikki so vanligt tá á døgum, men hann átti skyldfólk at búgva hjá, so tað mundi gera mun. Pápi hansara, eins og mín, var fiskimaður, og Ditlev dámdi væl at fáast við tað, sum hevði við sjógvin at gera, og sera raskur var hann eisini. Hann engdi ofta hjá útróðrarmonnum, og til tíðir róði hann eisini út við teimum. Hann var eisini í sildini norðanfyri, tá tann tíðin var.

Tá ið eitt skrivstovuarbeiði var leyst á kommunuskrivstovuni, søkti hann og fekk arbeiðið, og har var hann í nógv ár, og tá ið Sjóvinnubankin læt upp deild í Fuglafirði, varð heitt á hann um at taka sær av honum, og har var hann leiðari so leingi, sum bankin var til. Síðani flutti hann saman við starvsfólkunum yvir í Føroya Banka, og har virkaði hann, til hann fór frá sum seksti ára gamal.

Okkum dámdi væl ítrótt –

Ditlev best hondbólt, men mær best fót bólt – og Ditlev hevur dømt mangan hondbóltsdystin. Eitt árið var hann á ítróttarháskúla í Danmark, og tað dámdi honum sera væl. Eitt skiftið vóru vit báðir í nevndini hjá Í F, og Ditlev var formaður, og tað megnaði hann væl.

Ditlev fann sær vív, Mariu, úr Saltnesi, og tey bygdu sær hús í Kelkinum nær gerðinum, so høgligt var hjá teimum at røkja gerðið og seyðin, sum lá beint omanfyri í Fjalshaga, og tey nýttu nógva tíð í gerðinum og haganum, tí báðum dámdi sera væl at halda til úti í natúrini. Konan og eg høvdu ta gleði at ferðast nógv saman við teimum bæði heima og uttanlands, og eg kann eisini nevna tær mongu ferðirnar, vit vóru saman í Fuglafrøðifelagnum, og sum vóru sera áhugaverdar.

Ditlev skrivaði ofta um ferðirnar, hann gjørdi, og hann helt røður á fólkafundum, t.d. á Skarðinum í Fuglafirði, og eitt árið helt hann grækarismessurøðuna á Vaglinum í Havn.

Vit fyra vóru í tvey ár við til at telja fugl í Skúvoy, og Ditlev plagdi at telja ternu fyri Berg Olsen, fuglafrøðing.

Síðsta ferðin, vit vóru uttanlands saman, var frálíka ferðin til Kína í 2016, har vit ferðaðust runt í Kína í 17 dagar. Vit flugu til Beijing og haðani til fleiri aðrar býir og endaðu í Shanghai. Vit gingu á Kinesisksa Múrinum, vitjaðu Terrakotta útgrevsturin, har teir tá høvdu grivið fram eini 6000 hermenn, stríðsvagnar og hestar, alt í natúrligari stødd, og sjálvandi var nógv farið í sor í kríggjum og jarðskjálvtum, men teir arbeiddu dúgliga at fáa nógv upp aftur at standa. Tað var ikki fyrr enn í 1974, at ein bóndi, sum skuldi grava sær ein nýggjan brunn, av tilvild kom niður á hesar leivdir.

Vit gingu eisini á Himmalfriðartorginum, vitjaðu Tann Forbodna Býin og sóu Keisaraborgina, og so nógv fólk var har, at tað var torført at koma fram.

Vit sigldu tveir dagar á Yangtze Kiang ánni í stórum áarbáti og gistu um borð, vitjaðu fleiri bygdir við áarbakkan og gingu í rísveltunum niðan fjallalíðina og sóu, hvussu teir vatnaðu og arbeiddu í veltunum, og kinesararnir virkaðu ógvuliga blíðligir og fyríkomandi.

Vit endaðu ógemeina áhugaverdu ferð okkara í Kína í stóra havnabýnum Shanghai, og har sást tíðiliga ávirkanin frá vesturheiminum.

Tað hevur verið ógvuliga hugstoytt tey síðstu árin at sætt, hvussu Ditlev so líðandi viknaði sinnislíga, men kropslíga hevur hann altíð verið væl fyri og hartil raskur, so tað var altíð ein uggi, at hann kundi ganga túrar sum fyrr, og hann eygleiddi altíð tað, hann sá rundan um seg.

Nú er Ditlev farin um sýn, men vit, sum enn eru á foldum, kunnu gleða okkum um tey nógvu og góðu minnini saman við Ditlev og Mariu bæði úti og heima, har vit mangan sótu væl.

Farvæl, góði vinur!

Kristin



Ditlev Róin

24. juni 1940 – 6. mars 2018
in memoriam

Syrgin strok um fjørð nú fara,
bygdarsonur deyður er,
gott hann gjørdi øllum bara
lívsskeið sítt á foldarferð.

Bragdligur í øllum yrki,
dugnaligur til alt verk,
sátt og semja, væl í virki,
stig hans gjørdur stinn og sterk.

Konu var hann hollur maður,
børnum góður faðir við,
vinum sínum altíð gævur,
lukkan ló við hansar lið.

Góðu tit, sum mist nú hava
mann og pápa, abba við,
gáið nú ta minnisgævu,
tít øll eiga enn við lið.

Vóru vit so mangan saman,
væl í verki ár so mong,
við vit høvdu gleim og gaman,
so at stund ei kendist long.

Góði Ditlev, takk for løtu,
eg við tær gekk lívsins leið,
væl tú tráddi lívsins gøtu,
heilt úr tún til evsta eið.

Nú tú fórst um fjara liðið,
feigdarferð á fedrafund,
góði frændi, far í friði,
sov nú sælur deyðans blund.
pmp